

URZĄD PATENTOWY

A47j 31/00

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
OPIS PATENTOWY

Nr 7151.

Kl. 34 17.

34b 31/00

Louis Marcel Pouget
(Vallières, dep. Creuse, Francja).**Przyrząd do samoczynnego zaparzania kawy, herbaty lub innych roślin z sygnałem oznajmującym koniec procesu zaparzania.**

Zgłoszono 16 listopada 1923 r.

Udzielono 12 marca 1927 r.

Pierwszeństwo: 23 listopada 1922 r. (Francja).

Wynalazek niniejszy dotyczy przyrządu do samoczynnego zaparzania z sygnałem oznajmującym koniec procesu zaparzania kawy, herbaty lub innych roślin. Przyrząd składa się z kociołka i sącza, przyczem woda, przeznaczona do zaparzania zmielonej kawy krąży w obiegu kołowym według zasady termosyfonu. Wrzątek może się przeto podnosić samoczynnie i spływać na filtr napełniony kawą mieloną i umieszczony w górnej części aparatu, albo na zaparzane listki. Po przesączeniu się wody przez kawę, para, wydzielająca się z pozostałej jeszcze w kociołku wody, uruchomia gwizdawkę, która zawiadamia o zakończonym procesie zaparzania.

Przyrząd stanowiący przedmiot wynalazku uwidocznia załączony rysunek, na którym fig. 1 wyobraża przekrój pionowy imbryka do kawy, a fig. 2 — przyrządzik dodatkowy, zastępujący sącze przy zaparzaniu herbaty lub innych listków.

Cyfrą 1 oznaczony jest kociołek, zawierający pewną ilość wody, szczelnie zamknięty i na którym spoczywa wydłużone naczynie 2, stanowiące zbiornik (naparu) kawy.

Do napełniania kociołka 1 wodą służy otwór boczny 14 zamykany gwintem 15 stanowiącym klapę bezpieczeństwa.

Pokrywa 3 jest wydłużona w kształcie puszek 4, która służy za filtr naparu po u-

mieszczeniu dziurkowanych denek 5, 6, 7. Zaopatrzona jest w gwizdawkę 8 i rurkę doprowadzającą wodę 9, z dziobkiem B , wyposażonym w otwór B^1 , miarkujący ilość spływającej wody. Dopływ 9 stanowi część rurki 10 połączonej króćcem 11 z rurką 12 sięgającą do kociołka 1 i otoczonej pochwą 13, w kształcie ucha imbryka. Rurka 12 pozwala wrzącej wodzie z kociołka 12 podnosić się do góry i wylewać w sposób zwykły, według zasady termosyfonu, na kawę, zawartą w sączku górnym. Miseczka P na końcu rurki 12 i otwory t w tejże zapobiegają przedostawaniu się do rurki pary przed zużyciem całkowitej ilości płynu, t. j. wszystkiej wody, mieszczącej się poniżej poziomu $N-N$.

Dla zasypania kawy (lub oczyszczenia) wyjmuje się pokrywę z sączkiem z aparatu, odwraca się ją (gwizdawką nadół), zakłada sitko 5, znajdujące się na pewnej odległości od gwizdawki, zasypuje na nie kawę, którą się przyciska następnie sitkiem 6. Aby zapobiec wysypywaniu się kawy po wstawieniu sączka do aparatu i utrzymać w nim proszek, puszką 4 zaopatrzona jest w dziurkowane denko dodatkowe 7, które stanowi (dolną) pokrywkę puszeki, wyłożoną ewentualnie odpowiednią tkaniną dla lepszego przesączenia.

Na początku zaparzania kawy poszczególne części aparatu zajmują położenie wskazane na rysunku.

Po umieszczeniu aparatu na ogniu (bez potrzeby stosowania jakichkolwiek środków ostrożności) zaparzanie następuje samoczynnie, po doprowadzeniu wody do stanu wrzenia. Zakończenie procesu zaparzania sygnalizuje gwizdawka 8.

Aparat działa w sposób następujący: woda nagrzana w części dolnej kociołka podnosi się w rurce 12 na podobieństwo termosyfonu. W miarę wzrastania temperatury powstająca para wywiera ciśnienie na płyn i woda podnosi się coraz to wyżej w rurce 12, spływając zwolna następ-

nie dziobkiem B , B^1 na zmieloną kawę, która pęcznieje. Wrzenie i ciśnienie potęgują się i rurka 10 zaczyna wyrzucać strumień wody wrzącej, który zaparza kawę i przepływając stopniowo przez sitka 5, 6 i 7, spada do zbiornika 2, w którym przez cały czas zaparzania panuje temperatura podniesiona.

Skoro wrząca woda dosięgnie poziomu $N-N$, dopływ jej do sączka ustaje, poziom naparu kawy wznosi się do linii N^1-N^1 i zaparzanie zostaje zakończone. Aczkolwiek aparat pozostaje na ogniu, pozostała woda w zupełności zabezpiecza aparat od rozlutowania. Nie należy jednak pozostawiać naczynia z tak małą ilością wody zbyt długo na ogniu. W tym celu (o ile zaparzanie zostało zakończone), parą, wytworzona w kociołku, napełnia rurkę 12 i wypływa do części górnej sączka, ponieważ jednak kawa w nim nagromadzona przeszkadza przepływowi pary nadół, znajduje ona sobie ujście przez gwizdawkę 8, którą uruchomia. Należy zaznaczyć, że poziom naparu w zbiorniku 2 przypada powyżej sitka 7, tworząc zatwór hydrauliczny, zapobiegający ewentualnemu przesiąkaniu pary przez masę kawy.

Tym samym aparatem można się posiłkować do zaparzania herbaty albo innych listków. Wystarczy w pokrywie 3 zastąpić sitka 5, 6, 7 przyrządem 16, wskazanym na fig. 2.

Przyrząd 16 nakłada się na puszkę 4. Posiada on wprawiony w dno syfon, sięgający odnogą 17 do wnętrza naczynia 4, odnogą zaś 18 w naczynie 2. Herbatę lub inne listki umieszcza się w naczyniu 16, do którego woda, jak i poprzednio, napływa z kociołka rurkami 12, 10, 11. W miarę podnoszenia się poziomu wody napełnia ona również odnogę 17 syfonu, aż wreszcie zaczyna spływać odnogą 18 do naczynia 2. Czynność ta zachodzi przez cały czas dopływu wody przez rurkę 9 i dziobek B , B^1 . Po ustaniu dopływu para uruchomia gwi-

zdawkę, a zawartość zbiornika 16 spływa nadal przez syfon. I tutaj również zaparzanie odbywa się przez cały czas dopływu wody, co zapewnia doskonały napar o wszystkich jego cennych właściwościach.

Aparat opisany powyżej nadaje się do zaparzania wszelkich napojów i nie jest ograniczony do jednego jakiegokolwiek kształtu określonego rozmiaru.

Zastrzeżenia patentowe.

1. Przyrząd do samoczynnego zaparzania z sygnałem oznajmiającym koniec procesu zaparzania kawy, herbaty i innych roślin, znamieny tem, że pod naczyniem, w którym odbywa się zaparzanie, umieszczony jest kociołek, zasilający aparat w niezbędną wodę, po ogrzaniu jej w kociołku do temperatury wrzenia, zapomocą rurki wychodzącej z pomienionego kociołka i otwierającej się nad sączkiem z kawą, umieszczonym w części górnej aparatu.

2. Przyrząd do samoczynnego zaparzania według zastrz. 1, znamieny tem, że kociołek zawiera poniżej pewnego określonego poziomu resztkę wody do wytworzenia pary, która po ukończeniu zaparzania uruchomia oznajmiającą to gwizdawkę.

3. Przyrząd do samoczynnego zaparzania według zastrz. 1 lub 2, znamieny tem, że sączek do kawy umieszczony jest w pokrywie aparatu, wykonanej w postaci puszki walcowej, w którą się wkłada sitka po zdjęciu i odwróceniu pokrywy.

4. Przyrząd według zastrz. 1—2, znamieny tem, że pokrywa zaopatrzona jest w sączek i gwizdawkę, pomiędzy którymi pozostaje pewna przestrzeń na wodę przesączającą się przez kawę oraz na parę uruchamiającą gwizdawkę.

5. Przyrząd według zastrz. 1—4, znamieny tem, że sitka zostają zastąpione naczyniem szczelnem obejmującym pokrywę i zawierającym zaparzany produkt oraz zaopatrzonem w syfon, samoczynnie przelewający napar do odpowiedniego zbiornika.

6. Przyrząd według zastrz. 1—5, znamieny tem, że rurka, łącząca kociołek z filtrem, przechodzi przez ucho aparatu i zaopatrzona jest w korek dla zamknięcia kociołka po zdjęciu pokrywy z aparatu.

Louis Marcel Pouget.

Zastępca: M. Skrzypkowski,
rzecznik patentowy.

Fig. 1.

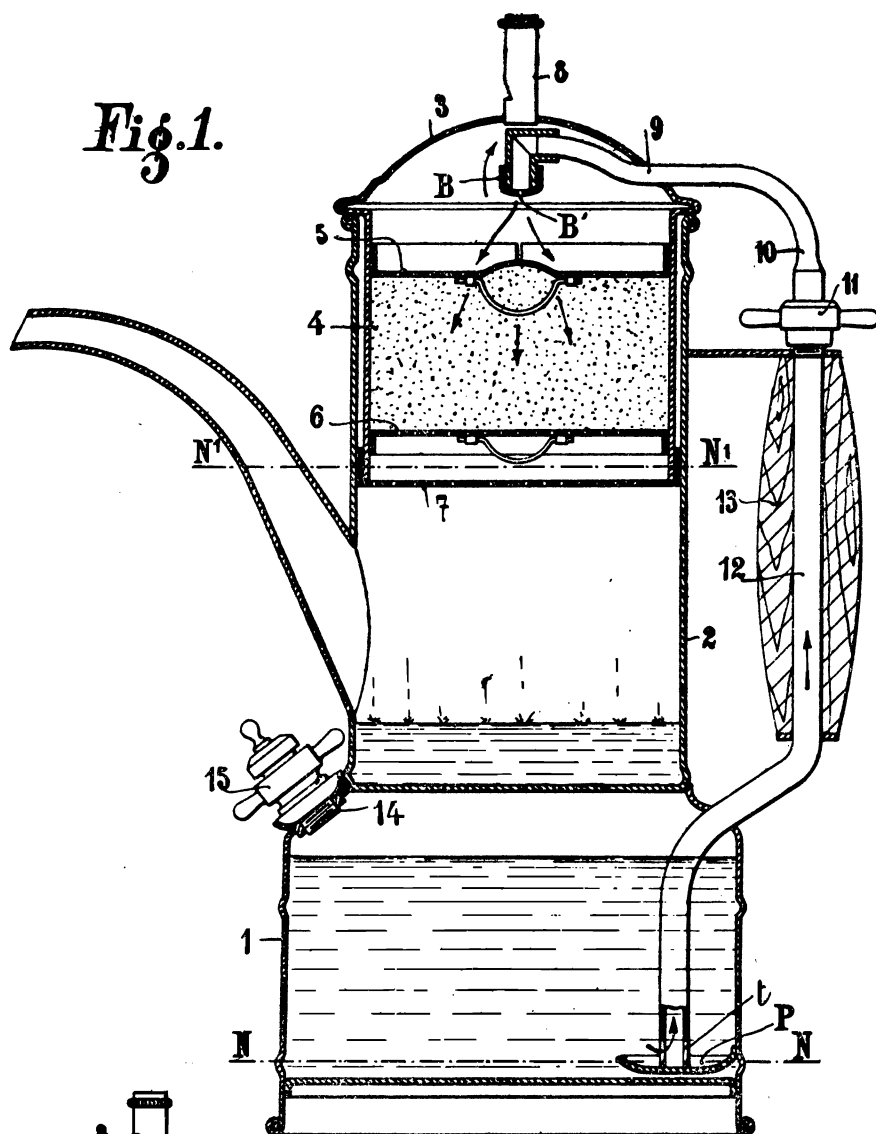

Fig. 2.

